

สารบัญ

บทนำ

คุณกำลังทำอะไรอยู่.....9

1

เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
ที่ผมอยากเล่าให้ฟัง.....17

2

คุณควรอ่านหนังสือ
เล่มนี้ต่อหรือไม่.....24

3

สารพัดเรื่องเกี่ยวกับ
วันสัมภาษณ์งาน.....30

4

กฎพื้นฐานสำหรับการสัมภาษณ์งาน
และกฎเพิ่มเติมอีกข้อ.....36

5

วิธีรับมือกับฝ่ายสรรหาบุคลากร.....39

6

วิธีเดินเข้าไป
ในห้องสัมภาษณ์.....43

7

วิธีเอาตัวรอด
ในการทำงาน.....48

8

วิธีสร้างความผิดพลาดในช่วงแรก
ของการทำงาน.....59

9

ทำยังไงดีเมื่อถูกถามเรื่อง
คนดังที่ไม่รู้จัก.....62

10

จงสร้างผลงานช่วย ๆ
สักสองปี.....66

11

ยิ้มให้ดูชื่อข้อเข้าไว้.....70

12

วิธีพูดในการประชุมคือ
จงสงบปากสงบคำ.....74

13

สิ่งที่ไม่ควรพูด
ในที่ทำงาน.....77

14

วิธีรับมือกับมือกลางวันครั้งสำคัญ
ในร้านอาหารสุดหรูที่เต็มไปด้วย
คนสำคัญ.....81

15

กฎเพิ่มเติมสำหรับ
มือกลางวันทางธุรกิจ.....88

16

วิธีคุยเล่นแบบผิวเผิน.....91

17

หัวข้อในการคุยเล่นแบบผิวเผิน
สำหรับคนที่ไม่ชอบ
คุยเล่นแบบผิวเผิน.....95

18

ลิฟต์คือเรือนจำ
ที่เต็มไปด้วยโอกาส.....97

19

วิธีนำเสนอไอเดียให้ผ่านฉลุย.....101

20

ความหลงใหลคือ
ตัวอันตราย..... 106

21

วิธีเชกแฮนด์
(พร้อมแฮกบริบเซ็ญคานเย เวสต์).....108

22

ต้องทำยังไงเมื่อไปสาย.....113

23

วิธีตรงต่อเวลา
(ให้ตายสิ เราต้องพูดเรื่องนี้
ด้วยเหรอ)..... 117

24

จงหาร้านประจำไว้นั่งดื่ม
หลังเลิกงาน.....120

25

วิธีทำงาน
พลาจดื่มเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ไปด้วย..... 124

26

วิธีเปิดตัวในงานเลี้ยง
ของที่ทำงาน..... 130

27

วิธีปิดฉากงานเลี้ยงของที่ทำงาน.....133

28

คุณควรเดินในงานเลี้ยง
ของที่ทำงานหรือไม่..... 135

29

กล่าวอวยพรยังใ้
ให้ตริ้งใจ..... 137

30

สิ่งที่ไม่ควรพูด
ระหว่างกล่าวอวยพร..... 143

31

วิธีกล่าวสุนทรพจน์
ทั้งที่กลัวการกล่าวสุนทรพจน์..... 145

32

สิ่งที่ไม่ควรพูดระหว่าง
กล่าวสุนทรพจน์..... 149

33

วิธีกล่าวสุนทรพจน์
ทั้งที่รู้สึกหัวตื้อ
ราวกับกินยานอนหลับ..... 151

34

วิธีพูดคุยกับ
คน "สำคัญ"..... 154

35

การแต่งตัวไม่ได้หมายถึง
แค่เสื้อผ้า..... 170

36

กฎการแต่งตัวในโลกการทำงาน
ที่ได้ยินจนเกร่อ และกฎอีกข้อที่คุณ
ไม่เคยได้ยิน..... 174

37

สเปรชชาดูรา!..... 176

38

คลังเวทมนตร์สำหรับ
คนที่คิดว่าตัวเองไม่เก่งจริง..... 179

39

จงเลือกทำงานกับ
จอมขี้เจ้า..... 182

40

ความดีความชอบ
แบบเต็มเม็ดเต็มหน่วย
(อาจ) ไม่มีจริง..... 184

41

เขียนอีเมลแบบ
โรเบิร์ต เดอ นีโร..... 186

42

กฎเพิ่มเติมสำหรับ
การเขียนอีเมล.....188

43

คิดให้ดีกว่าแสดงออกแบบโพงผาง
บนโซเชียลมีเดีย.....190

44

วิธีทำให้ผู้คนเกรงกลัว.....193

45

คนแบบไหนที่เรียกว่า
เฮงชวย.....198

46

คุณเป็นคนเองช่วย
หรือเปล่า.....203

47

คำหยาบไม่ใช่สิ่งต้องห้าม
เสมอไป.....211

48

วิธีทำงานกับคนที่เห็นได้ชัดว่า
เกลียดชังหน้าคุณ หวาดระแวงคุณ
และอยากกำจัดคุณ.....216

49

แบบทดสอบตัดสินความรู้สึก
ที่คุณมีต่อใครสักคน.....220

50

คะแนนในโลกการทำงาน.....221

51

วิธีรับมือกับเรื่องในอดีต
ที่ยังคงทำให้คุณเจ็บปวด.....224

52

จงคิดว่าตัวเองเป็น
คนนอกเสมอ.....228

บทส่งท้าย

วิธีเขียนหนังสือที่ง่ายตายที่สุด.....233

ภาคผนวก

กฎเพิ่มเติมที่ผม
ยังไม่ได้พูดถึง.....235

มาตราสำคัญและ

มาตราเทียบ.....241

ประวัติผู้เขียน.....243

บทนำ

คุณกำลังทำอะไรอยู่

ผมขอเดาอะไรเกี่ยวกับคุณสักหน่อย ถ้าเดาผิด ผมก็ต้องขอโทษที่มอง
คุณผิดไปและหวังว่าคุณจะยังอ่านหนังสือเล่มนี้จนจบอยู่ดี แต่ถ้าเดาถูก
ก็เห็นได้ชัดเลยว่าผมมีพลังวิเศษ

จะว่าไป คุณก็ดูดีไม่ใช่เล่นนะ

เอาละ ผมขอเดาว่าคุณเป็นคนฉลาด มีความสามารถ และ
ทะเยอทะยาน แต่คุณไม่ค่อยได้รับ “การส่งเสริม” คุณคิดว่าตัวเองไม่มี
“ข้อได้เปรียบ” ในการแข่งขัน ไม่มี “พรรคพวก” คอยช่วยเหลือ ทั้งยัง
ไม่ได้มี “เชื้อสายที่โดดเด่น” รวบรวมว่าคุณกำลังมองตัวเองเป็นม้าแข่ง คุณ
ไม่ใช่ทายาทของซีไอเอในบริษัทใหญ่ คุณจึงไม่มีญาติพี่น้องผู้เปี่ยมอำนาจ
ที่จะพึ่งได้เมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่ “คืบหน้า” และคุณก็ไม่ใช่คน “กว้างขวาง”
ที่รู้จัก “ผู้คน” มากมายด้วย

คุณรู้สึกว่าคุณเป็นคนนอก

สถานะคนนอกทำให้คุณรู้สึกอึดอัดใจอยู่บ้าง คุณไม่ “มั่นใจในตัวเอง” เมื่อเข้ารับการสัมภาษณ์งาน ไม่รู้วิธี “นำเสนองาน” หรือ “แสดงความคิดเห็น” แถมยังไม่แน่ใจว่าควรส่งเมนูอะไรใน “มือกลางวันครั้งสำคัญ”

และตอนนี้คุณก็กำลังคิดว่าผมดู “ที่มึนดี ๆ” ที่ใช้เครื่องหมายอัฒประกาศเยอะมาก

อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญที่ผมอยากให้คุณรู้คือผมก็เป็นแบบที่พูดมาทั้งหมดเหมือนกัน ผมค่อนข้างฉลาด มีความสามารถพอตัว และทะเยอทะยานพอควร แต่ในปี 2005 เมื่อได้รับโทรศัพท์จากนิตยสาร *เอสไควร์* อย่างไม่คาดคิด (และถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์สำหรับผม) ให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งบรรณาธิการ ผมกลับรู้สึกว่าตัวเองไม่เหมาะสมกับงานนี้ ตอนนั้นผมทำงานให้กับนิตยสารบนเครื่องบินของสายการบิน เซาท์เวสต์แอร์ไลน์ (ซึ่งเปรียบเหมือน *เอสไควร์* แห่งนิตยสารบนเครื่องบิน) ผมเรียนจบจากมหาวิทยาลัยนอร์ทเทกซัส (ซึ่งเปรียบเหมือนมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดแห่งภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐเทกซัส หรือไม่กี่ตอนใต้ของรัฐโอคลาโฮมา) และรู้จักคนใหญ่คนโตพอสมควร แต่ทุกคนอยู่ในเมืองดัลลัส (ซึ่งเปรียบเหมือนนครนิวยอร์กแห่ง...อืม เราข้ามเรื่องนี้ไปดีกว่า)

ตอนนั้นผมคิดว่าเงื่อนไขเหล่านี้จะทำให้ชีวิตในนิวยอร์กลงเอยด้วยความล้มเหลว เพราะผมไม่เหมาะสมและไม่คู่ควร ผมเป็นจอมหลอกลวงที่จะต้องถูกเปิดโปงอย่างแน่นอนหลังจากทำงานได้ราว 1 เดือน (ข้อควรรู้: ไม่มีใครเปิดโปงคนที่ยังทำงานไม่ถึง 1 เดือนได้หรอก เพราะคุณยังไม่ได้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขา สิ่งที่คุณเห็นเป็นแค่ร่างเสมือนของเขา ซึ่งมีหน้าที่เพียงอย่างเดียว นั่นคือการยื่นจ็องก๊อกน้ำอัดโน้มิตอันล้ำสมัยในห้องน้ำด้วยความสับสนจนกว่าจะมีคนเข้ามาบอกวิธีใช้ อันที่จริงก็อกน้ำที่วาก็คืองานนั่นเอง)

ในปี 1978 พอลลีเน แคลนซ์ และซูซานน์ โอมส์ นักจิตวิทยาจาก มหาวิทยาลัยจอร์เจียสเตตได้คิดค้นคำว่า “ปรากฏการณ์ภาวะคิดว่าตัวเองไม่เก่งจริง (impostor phenomenon)” ขึ้น โดยในช่วงแรกผู้ที่ถูกมองว่าต้องเผชิญกับภาวะนี้ส่วนใหญ่คือผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จสูง (แต่ภายหลังพบว่าผู้ชายก็มีภาวะนี้เช่นกัน และอาจมากกว่าด้วยซ้ำ) ภาวะนี้แบ่งออกเป็นความรู้สึก 3 ประเภท ได้แก่ ความรู้สึกที่ตัวเองไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างที่คนอื่นคิด ความรู้สึกที่ตัวเองประสบความสำเร็จเพราะโชคช่วย และความรู้สึกที่ความสำเร็จของตัวเองไม่น่าประทับใจขนาดนั้น

นับตั้งแต่การวิจัยแรกเริ่มครั้งนั้น บรรดานักจิตวิทยาก็ศึกษาและถกเถียงกันเกี่ยวกับสาเหตุของภาวะดังกล่าวเรื่อยมา พวกเขาตั้งคำถามว่ามันเกิดจากคุณลักษณะส่วนตัว วิธีคิด ความวิตกกังวล ภาวะซึมเศร้า บั๊จจัยภายนอกในแต่ละสถานการณ์ หรือการเลี้ยงดูที่ใหม่ นอกจากนี้ นักจิตวิทยาบางคนกล่าวว่าแท้จริงแล้วคนที่บอกว่าตัวเองเป็นจอมหลอกลวงมีความมั่นใจมากกว่าที่พวกเขาแสดงออก แล้วมันเป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ หรือภาวะนี้จะเป็น “กลยุทธ์ในการนำเสนอตัวเอง” เพื่อลดความคาดหวังของผู้อื่น ด้วยการแสดงท่าทีเจียมเนื้อเจียมตัว ไม่ว่าพวกเขาจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม

ทว่าสิ่งที่หนังสือเล่มนี้สนใจไม่ใช่ความจริงที่ว่าทำไมคนเราถึงรู้สึกที่ตัวเองเป็นจอมหลอกลวง แต่เป็นความจริงที่ว่าเรารู้สึกแบบนี้จริง ๆ

และมีหลายคนด้วยที่รู้สึกแบบนี้ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี ไชเนีย ไชโตมายอร์ ผู้พิพากษาศาลสูงสุดแห่งสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “ฉันรู้สึกกลัวมากในช่วงเดือนแรกของการเป็นผู้พิพากษา...ถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่อยากเชื่อว่าทุกอย่างจะเป็นไปอย่างที่ฝันไว้ ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นจอมหลอกลวงที่แสร้งทำเป็นกล้าหาญและเผชิญหน้ากับโชคชะตาอย่างไม่สะทกสะท้าน”

เคต วินสเล็ต นักแสดงชื่อดังกล่าวว่า “ในวันที่ต้องไปกองถ่าย บางครั้งฉันก็ตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแล้วคิดว่าฉันแสดงไม่ได้หรือก ฉันมัน จอมหลอกหลวง”

ซัค ลอร์เร นักเขียน ผู้อำนวยการสร้าง และผู้จัดละครซิตคอมเรื่อง *The Big Bang Theory* และ *Two and a Half Men* กล่าวว่า “เมื่อคุณดู การซ้อมบทที่คุณเขียนขึ้นมาเองแล้วพบว่ามันออกมาแย่ เป็นเรื่องธรรมดา ที่คุณจะรู้สึกว่ ‘ฉันมันแย่ ฉันมันจอมหลอกหลวง ต้องรีบหาที่ซ่อนแล้ว’ ”

อเล็กซิส โอฮาเนียน ผู้ร่วมก่อตั้งเว็บไซต์เรดดิทกล่าวว่า “ผมไม่รู้ เลยว่ตัวเองทำอะไรอยู่”

ทีนา เฟย์ นักแสดงและนักเขียนบทละครซิตคอมกล่าวว่า “บางช่วง คุณก็หลงตัวเองแบบสุด ๆ โดยคิดว่าตัวเองสามารถทำได้ทุกอย่างและ เพลิดเพลินกับความรู้สึกนั้น แต่แล้วจู่ ๆ ก็นี้ขึ้นมาว่ตัวเองอาจเป็นแค่ จอมหลอกหลวงก็ได้”

ส่วนเมอริล สตรีป นักแสดงระดับตำนานก็กล่าวว่า “ในฐานะ นักแสดง บางครั้งฉันก็คิดขึ้นมาว่ ‘ใครจะอยากเห็นฉันในภาพยนตร์อีก ในเมื่อฉันแสดงไม่เป็น แล้วฉันจะเป็นนักแสดงไปทำไม’ ”

เมื่อมาถึงนิวยอร์ก ผมรู้สึกว่ตัวเองแปลกแยกจากคนรอบข้าง ผมแต่งตัวไม่เหมือนคนอื่น ๆ ที่ทำงานนี้ ผมไม่รู้จักคนใหญ่คนโต ไม่รู้ วิธีร่วมม้อกลางวันทางธุรกิจ ไม่รู้แม้กระทั่งวิธีสั่งเครื่องดื่มในบาร์ (ถึงตรง นี้คุณอาจเริ่มสงสัยว่ผมอาบน้ำและตักอาหารกินเองเป็นหรือเปลว แต่ อยว่เพิ่งหมดความอดทนกับผมละ) สรุปก็คือผมไม่รู้วิธีทำงานให้กับ นิตยสารชื่อดังและวิธีใช้ชีวิตในเมืองอย่างนิวยอร์ก

แต่หลังจากที่ผมทำงานในนิวยอร์กไม่กี่เดือน ความจริงก็เริ่มปรากฏ ว่คนรอบตัวผมต่างเป็นจอมหลอกหลวงกันทั้งนั้น เราทุกคนต่างรู้สึก ใหม่มั่นใจ อันที่จริงผมคิดว่าคนที่ประสบความสำเร็จควว่ความสำเร็จ

มาครองได้ก็เพราะมีความไม่มั่นใจ ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่มีสิ่งนี้ เมื่อนำความเก่งจะงะกับความทะเยอทะยานมาวัดเป็นแผนภาพเวกเนอร์ จุดที่สองสิ่งนี้ทับซ้อนกันมีพลังอันยิ่งใหญ่อยู่ มันคือความแปลกประหลาดที่ทรงพลังมาก

ข้อควรจำที่สำคัญมาก : ทุกคนล้วนแปลกประหลาดและซี้กั๊งวอลกันทั้งนั้น แม้จะโด่งดังหรือยิ่งใหญ่แค่ไหน พวกเขาก็ยังคงแปลกประหลาดและซี้กั๊งวอลอยู่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ไม่ได้แสดงอาการใด ๆ เลย

ในที่สุดผมก็เข้าใจว่าคนที่ประสบความสำเร็จกับคนที่ล้มเหลวไม่ได้แตกต่างกันในเรื่องความสามารถและการกระทำ และคนที่ผมนับถือมากที่สุดก็ไม่ได้ฉลาดหรือทำงานเก่งกว่าผม (แต่เชื่อเถอะว่าพวกเขามีความสามารถและทำงานหนักด้วย) คนเหล่านี้แค่รู้วิธีที่ดีกว่าในการวางตัวให้ดูเก่งกว่า แสดงออกด้วยท่าทางที่บ่งบอกว่าตัวเองคือคนที่เหมาะสม และคว้าความสำเร็จด้วยการลงมือทำอย่างมั่นใจ

หลังจากได้พบกับผู้คนที่น่าสนใจมากมาย (ไล่ตั้งแต่ผู้คนในแวดวงเดียวกัน ไปจนถึงนักแสดงและนักดนตรีชื่อดังที่ผมได้พบระหว่างทำงาน) ผมก็เริ่มตระหนักว่ากฎแห่งความสำเร็จที่หลายคนพูดถึงนั้นส่วนใหญ่ใช้ไม่ได้ผลแล้ว คุณไม่จำเป็นต้อง “นำเสนอ” ตัวเอง ไม่ต้อง “สร้างเครือข่าย” และไม่ต้องแต่งตัว “เนี้ยบ” (แม้ว่าจริง ๆ แล้วมันก็มีประโยชน์อยู่เหมือนกัน) แต่คุณต้องเข้าใจว่าทำไมผู้คนถึงเลือกทำสิ่งเหล่านั้น รวมถึงวางตัวให้ดี แม้คุณจะไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในการประชุม มีอีกกลางวันทางธุรกิจหรือการตีพิมพ์สิ่งสรรค์ที่บาร์หลังเลิกงานก็ตาม

นอกจากนี้ ผมยังได้เรียนรู้ด้วยว่าการไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติหรือขาดทักษะบางอย่างไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อคุณปล่อยให้จุดอ่อนเหล่านั้นย้อนกลับมาเล่นงานคุณ

หนังสือเล่มนี้จะพูดถึงความสำเร็จ แต่มุมมองเรื่องความสำเร็จของ ผมไม่เหมือนคนอื่น ผมจะไม่ลงรายละเอียดเกี่ยวกับ “รูปแบบ” หรือ “ปรัชญา” ไต ๆ เพราะนี่เป็นหนังสือพัฒนาตนเองสำหรับคนที่ไม่ชอบ อ่านหนังสือแนวนี้ หนังสือเล่มนี้จะพูดถึงวิธีเข้ารับการสัมภาษณ์งาน มากกว่าวิธีที่จะช่วยให้ “ได้” งาน และพูดถึงวิธีก้าวขึ้นไปเป็นบนแท่นพูด อย่างมั่นใจมากกว่าวิธีเอาชนะความกลัวการพูดในที่สาธารณะ หากจะ เปรียบเปรยด้วยคำพูดแบบทหารที่ถูกหยิบมาใช้จนเกรอ ก็ต้องบอกว่า หนังสือเล่มนี้เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีในการลงมือทำมากกว่าการวางแผน ซึ่ง ให้ความสำคัญว่าจะลงมือทำ “อย่างไร” กับ “ใคร” ไม่ใช่ว่าจะทำ “อะไร”

หนังสือเล่มนี้จะพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ดูเล็กน้อยแต่มีความสำคัญด้วย เหตุผล 3 ประการ เหตุผลแรกคือสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้อาจทำให้คุณวิตกกังวล สุดขีดได้หากไม่รู้วิธีรับมือกับมัน (ความกังวลแบบนี้ไม่เข้าท่าเลย) เหตุผล ที่สองคือสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความยอดเยี่ยม ซึ่งจะบอกให้ ผู้อื่นรู้ว่าคุณเข้าใจในสิ่งที่กำลังทำอยู่ ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์ของความชัดเจน ความทุ่มเท และความคำนึงถึงผู้อื่น ส่วนเหตุผลที่สามคือสิ่งเล็กน้อย เหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่ลงมือทำได้จริง โดยมันจะช่วยให้คุณรู้สึกสบายใจ เมื่ออยู่ใกล้คุณ ทั้งยังช่วยให้คุณสร้างความประทับใจที่ดีได้ในชั่วพริบตา และกลบเกลื่อนความผิดพลาดที่เกิดขึ้นด้วย

ผมคิดมาตลอดเส้นทางการทำงานของตัวเองว่าสิ่งเล็กน้อยมักเป็น เรื่องที่น่าจดจำที่สุด ซึ่งสามารถสังสมจนกลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ สำคัญ และทำเงินได้มาก ไม่ว่าจะป็นข้อความขำขันในบทความของนิตยสาร หรือการเชกแฮนด์ก่อนเริ่มมี้อกลางวันทางธุรกิจ

ภาวะคิดว่าตัวเองไม่เก่งจริงไม่ใช่สิ่งที่ต้องเอาชนะ มันไม่ใช่สิ่งที่คุณ สามารถแก้ไขได้ด้วยการ “แสร้ง” ทำว่าคุณไม่มีความรู้สึกนี้ หรือ “แสร้ง

ทำเป็นมั่นใจจนกว่าจะมั่นใจจริง ๆ” สิ่งที่คุณต้องทำคือควบคุมและใช้ประโยชน์จากความกลัวของตัวเอง งดยอมรับความผิดพลาดและสถานะคนนอก เพราะความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้เมื่อคุณทำตัวเป็นมนุษย์ ไม่ใช่เครื่องจักร และถ้าจะทำตัวเป็นมนุษย์ คุณก็ต้องตระหนักถึงธรรมเนียมปฏิบัติเล็ก ๆ น้อย ๆ ของชีวิตการทำงาน แม้สุดท้ายแล้วคุณจะคิดว่ามันไม่สำคัญเลยก็ตาม

ช่วงเวลาทีเล็กน้อยแต่มีความหมายสามารถช่วยให้คุณรู้สึกและมีทำที่ที่ผ่อนคลายได้ แม้แต่ตอนที่คุณคิดว่าตัวเองไม่เหมาะสมกับจุดที่ยืนอยู่เลยก็ตาม

แต่ความจริงคือคุณคือคนที่เหมาะสม เหมาะสมอย่างแท้จริงเลยที่เดียว

SAMPLE

1

เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผมอยากเล่าให้ฟัง

วันจันทร์ที่ 16 พฤษภาคม 2005

หลังหมดเวลาพักกลางวัน ผมกลับมายังโต๊ะทำงานที่ชั้น 2 ทางปีก ตะวันออกเฉียงเหนือของอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ใจกลาง ย่านธุรกิจธรรมดา ๆ แถบชานเมืองดัลลัสกับเมืองฟอร์ตเวิร์ท ตอนนั้นผม ยังหนุ่มและเป็นบรรณาธิการบริหารของนิตยสาร*สปีด* ซึ่งเป็นนิตยสาร บนเครื่องบินของสายการบินเซาท์เวสต์แอร์ไลน์ มีเอากลางวันของผมวันนี้ คือชุดสุดคุ้มยอดนิยมจากร้านซิค-ฟิล-เอ ซึ่งผมซื้อมากินขณะขับรถกลับ ออฟฟิศ ผมกำลังรู้สึกเชิงอย่างบอกไม่ถูกกับทั้งแซนวิชไก่ทอดและ งานนิตยสารบนเครื่องบินในชานเมืองดัลลัส

กระดาษไนต์แผ่นหนึ่งวางเด่นหราอยู่บนคีย์บอร์ด ข้อความ บนกระดาษคือชื่อของใครสักคนที่ผมไม่รู้จัก พร้อมกับชื่อของบริษัท แห่งหนึ่งที่ผมจำได้และหมายเลขโทรศัพท์ของนิวยอร์ก

ผมรู้สึกแปลกใจชอบกล เพราะบริษัทที่ว่าคือเฮิร์สต์ บริษัทสื่อ
ยักษ์ใหญ่ในนิวยอร์กซึ่งเป็นเจ้าของนิตยสารอย่าง*คอสโมโพลิแทน แมรี
แคร์ กู๊ด เฮาส์*คิปป์ *ปีอปปูลาร์ เมคานิกส์ เอสไควร์* รวมถึงนิตยสาร
อีกมากมายที่จำหน่ายตาม “ร้านหนังสือชั้นนำ”

ผมจึงโทรศัพท์กลับไปตามหมายเลขนั้น

แล้วปลายสายก็บอกว่า “ผมเป็นผู้อำนวยการฝ่ายสรรหาบุคลากร
ของเฮิร์สต์ ผมกำลังมองหาผู้สมัครตำแหน่งบรรณาธิการเลยอยากลองคุย
กับคุณดู”

ฟังแล้วยิ่งรู้สึกแปลกพิลึก ผมมองว่าตัวเองประสบความสำเร็จแล้ว
สำหรับคนวัย 30 ปี งานปัจจุบันของผมถือว่าค่อนข้างดี ในบรรดา
นิตยสารบนเครื่องบินของอเมริกาประมาณ 9-10 ราย นิตยสารของผมอยู่
ในอันดับต้น ๆ...เอาละ ผมยอมรับก็ได้ว่าผมขี้ไม่เกินไปหน่อย นิตยสาร
ของผมอยู่ในอันดับที่ 7 ต่างหาก ผมทำงานในแวดวงสื่อก็จริง แต่อยู่ใน
มุมเล็ก ๆ ของแวดวงนี้เท่านั้น พุดง่าย ๆ ว่าหาก*เอสไควร์*เป็นนักกีฬา
บาสเกตบอลทีมชาติ นิตยสาร*สปริต*ก็เป็นแค่นักสู้บนพู่หรือกัญชาอยู่หลัง
โรงยิม

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงประหลาดใจที่ฝ่ายสรรหาบุคลากรของนิตยสาร
ชื่อดังอยากคุยกับผม เขาเล่าว่าช่วงสุดสัปดาห์ที่ผ่านมาเขาเพิ่งเดินทาง
จากฟิลาเดลเฟียไปยังฟิตต์สเบิร์กด้วยเที่ยวบินของสายการบินเซาท์เวสต์-
แอร์ไลน์ ระหว่างนั้นเขาก็หยิบนิตยสารบนเครื่องบินที่เสียบอยู่ในช่อง
ด้านหลังของที่นั่งเบาะหน้าขึ้นมาอ่าน และคิดว่ามันใช้ได้เลยทีเดียว

ความคิดแรกที่แวบเข้ามาในหัวของผมคือ “นี่ไม่ใช่เล่น ๆ แล้ว”
ความคิดต่อมาคือ “มีอะไรผิดพลาดหรือเปล่านะ” ก่อนจะตามมาด้วย
ความคิดว่า “ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ ๆ”

ทุกครั้งที่โอกาสอันหอมหวานลอยมา ผมจะรู้สึกถึงโสดแต่ในขณะเดียวกันก็พะอืดพะอมด้วย (ประโยคในเนื้อเพลงของวงเอาต์แคสต์ที่ว่า “ใคร ๆ ก็ชอบกลิ่นฉุนของน้ำมันเบนซินทั้งนั้น” นับว่าตรงกับความรู้สึกที่ผมมีต่อโอกาส เพราะโอกาสก็เหมือนกับกลิ่นของน้ำมันเบนซินที่ทำให้ผมรู้สึกดีในตอนแรก แต่หลังจากนั้นไม่นานก็รู้สึกแฉง) ซึ่งนั่นคือความรู้สึกที่เกิดขึ้นในการพูดคุยทางโทรศัพท์ครั้งนี้ เขาถามเกี่ยวกับเส้นทางอาชีพและนิตยสารที่ผมทำอยู่ด้วยคำถามเผ็ดร้อนนานถึง 15 นาที คำพูดของเขาค่อนข้างคลุมเครือ อันที่จริงนี้อาจเป็นเรื่องปกติของการพูดคุยรอบคัดเลือก เพราะฝ่ายสรรหาบุคลากรต้องทำงานด้วยความระมัดระวัง (และต้องปฏิบัติตามกฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติ ซึ่งห้ามถามคำถามบางอย่าง)

หลังจากที่เขาเป็นคนถามอยู่ฝ่ายเดียวราว 20 นาที ในที่สุดผมก็ถามขึ้นบ้าง

“ตกลงนี่มันเรื่องอะไรกันครับ”

ในเสี้ยววินาทีนั้นความคิดที่ผุดขึ้นมาในหัวของผมก็คือ “ขอให้เป็นเอสไควร์ทีเถอะ”

และเขาก็ตอบว่า “เรากำลังหาคนมาทำงานที่เอสไควร์ครับ”

ทว่าโลกใบนี้เต็มไปด้วยการป้องกันตัวที่ได้รับจากบรรพบุรุษในรัฐเท็กซัสและรัฐเคนทักกี ซึ่งเป็นคนถ่อมตัว ยากจน และพบเจอกับความผิดพลาดอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ผมไม่กล้าปักใจเชื่อเมื่อได้รับข้อเสนอทางอาชีพที่เห็นได้ชัดว่าเป็นความก้าวหน้าที่ดี เมื่อได้ยินดังนั้น ผมจึงคิดทันทีว่านี่ต้องเป็นการต้มตุ๋นอย่างแน่นอน สมอของผมเริ่มเตรียมความพร้อมเพื่อการป้องกันโดยอัตโนมัติ โอกาสนี้เริ่มส่งกลิ่นฉุนจนชวนให้เบ้หน้า ผมพิมพ์คำว่า “การต้มตุ๋นโดยอ้างว่าจะจ้างงานในแวดวงนิตยสาร” ลงในเว็บโซเชียลมีเดีย สถานการณ์ตอนนี้ทำให้ผมนึกถึงภาพยนตร์เรื่อง *Trading Places* หมอ

กับบรรณาธิการบริหารเปรียบเหมือนดอน อามีซี กับราล์ฟ เบลลามี่ นักแสดงสองคนซึ่งรับบทตัวละครที่รวมหัวกันหลอกผมซึ่งเปรียบเหมือน เอ็ดดี้ เมอร์ฟี ขอทานที่แก๊งทำเป็นชาดวันและไถตัวไปมาด้วยกระดาน ล้อเลื่อนขนเฟอร์นิเจอร์ และผมก็สงสัยว่าตัวเองกำลังอยู่ในรายการ *Punk'd* ซึ่งเป็นรายการโทรทัศน์แก๊งคนที่มึนงงแอบถ่ายอยู่หรือเปล่า (พอพูดแบบนี้ นอกจากทุกคนจะรู้ว่าอายุผมแล้ว ยังทำให้ผมดูเหมือนคนที่เคยดู รายการนี้ทางช่องเอ็มทีวีที่แอสตัน คูตเซอร์ เป็นพิธีกรด้วย ซึ่งผมก็ดูจริง ๆ นั้นแหละ)

ผมจำได้ว่าระหว่างค้นข้อมูลผมเป็นหน้าออกจากโทรศัพท์แล้ว พิมพ์ว่า “ไอ้พวกทุเรศเอ๊ย” (หมายเหตุ : อันที่จริงผมแทบไม่ได้เป็นหน้า ออกจากโทรศัพท์ตอนพิมพ์ว่า “ไอ้พวกทุเรศเอ๊ย” หรือ)

ทว่าจิตใจต่อมาผมก็นึกขึ้นได้ว่าหนึ่งในคำถามที่เขาถามผมในช่วงแรกคือ “ถ้าได้ทำงานนิยายสารที่เฮิร์สต์ คุณจะเลือกนิยายสารใด” (ฝ่ายสรรหาบุคลากรมักใช้คำถามทำนองนี้ในการตัดสินว่าคุณมีคุณสมบัติ มากพอหรือสอบตก) ซึ่งผมก็ตอบกลับไปว่า “*เอสไควร์คลับ*” ด้วยน้ำเสียง อ่อนน้อมเหมือนตอนที่โอลิเวอร์ ทวิสต์ ตัวเอกในนิยายเรื่อง *Oliver Twist* ขออาหารเพิ่มด้วยการพูดว่า “ได้โปรดเถอะครับท่าน ผมขอเพิ่มอีกหน่อยนะ”

ขอย้ำอีกครั้งว่าผมไม่ไว้ใจเขาเลย แต่รู้ตัวอีกทีก็พบว่าผมกำลังถาม เขาด้วยน้ำเสียงเหมือนเด็กที่ตีใจจนเนื้อเต้น

“จริงหรือครับ!”

ซึ่งเขาก็ถามต่อว่า “วันจันทร์หน้าคุณมานิวยอร์กได้ไหม”

เอสไควร์ เป็นนิยายสารโปรดของผมมาหลายปี และเป็นต้นแบบใน การทำนิยายสารของผมด้วย แต่ผมไม่เคยกล้าฝันเลยว่าจะได้ทำงานที่นั่น ผมคิดว่า “มันต้องล้มเหลวไม่เป็นท่าแน่ ๆ ถึงจะไม่ถูกบรรณาธิการบริหาร

คัดออกหลังจากอ่านเรซูเม่และพบว่าฉันเรียนจบจากโรงเรียนธรรมดา ๆ ฉันก็คงทำการสัมภาษณ์แบบที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน ทำกาแพทกใส่โต๊ะบรรณาธิการบริหาร หรือไม่ก็ลืมนใส่ถุงเท้า” (หลายปีต่อมาผมถึงได้รู้ว่าการไม่ใส่ถุงเท้าเป็นสิ่งที่คนในวงการแฟชั่นคิดว่ายอดเยี่ยม) และ “ฉันคงออกเสียงคำว่า*เอสไควร์*ผิดราวกับว่าฉันเป็นฮาเวียร์ บาร์เดม นักแสดงชาวสเปน หรือจู่ ๆ ก็ใส่ดินไม้แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย”

“ที่แย่ไปกว่านั้นคือฉันคงลืมนชื่อของทุกคน พูดเร็วเกิน และทำตัวเงอะงะตอนเชกแฮนด์”

สำหรับผมแล้ว อาการสติแตกโดยอัตโนมัติแบบนี้ถือเป็นเรื่องปกติเมื่อต้องทำงานบางอย่าง ผมไม่เคยรู้สึก “พร้อม” ทำงานแต่รู้สึกเหมือนต้อง “ออกไปสู้” กับงานมากกว่า รวากับมันกำลังเยาะเย้ยและตอกย้ำว่าผมเติบโตมาในย่านยากจนของเมืองดัลลัส ไหนจะเรื่องสมัยเด็กที่ผมมักเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาท้องถิ่นซึ่งจัดแบบตามมีตามเกิด แต่ไม่เคยเก่งพอที่จะเข้าร่วมการแข่งขันใหญ่ ๆ แถมผลการเรียนของผมยังย่ำแย่ ตอนเรียนเกรด 7 ผมก็ถูกเด็กที่ไม่รู้จักชื่อและไม่เคยคุยกันไล่เตะกันทุกวัน แม่ของผม (ซึ่งเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวมาตั้งแต่ผมอายุ 3 เดือน) จึงพาผมออกจากโรงเรียนรัฐบาลซึ่งเธอมองว่าอันตรายเพราะไม่มีใครคิดจะจัดการเรื่องที่ผมถูกเตะกันรายวัน แล้วย้ายไปเข้าโรงเรียนเอกชนคริสเตียนขนาดเล็กใกล้บ้าน เมื่อย้ายมาเรียนที่นี่บรรดาคุณครูก็พากัน “สวดภาวนาให้ผม” เพราะผมไม่มีที่ท่าจะ “ยอมรับพระเยซูในฐานะพระเจ้าและผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” นักเรียนร่วมรุ่นของผมมีทั้งหมด 8 คน ขอย้ำว่า 8 คนเท่านั้น! แม้ผลการเรียนของผมจะย่ำแย่ แต่ผมก็เรียนจบด้วยคะแนนสูงสุดเป็นอันดับที่ 2 ผมได้อันดับที่ 2 เลยนะ! อันที่จริงผมขี้โม้เกินไปหน่อยอีกแล้ว ผมเป็นแค่ “ตัวแทน” เพราะคนที่ได้อันดับที่ 2 ตัวจริงถูกไล่ออกด้วยปัญหาด้านความประพฤติก่อนเรียนจบไม่นาน หลังจากนั้นผมก็

เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนอร์ทเทกซัส ซึ่งเป็นคนละที่กับมหาวิทยาลัยเทกซัส ต่อมาก็ทำงานให้กับนิตยสารบนเครื่องบิน ซึ่งไม่ใช่ นิตยสารที่วางขายอยู่ตามร้านหนังสือทั่วไป แม้จะมีสถานะที่ได้เปรียบเพราะเป็นคนผิวขาว ผมกลับไม่เคยรู้สึกว่าเป็นชนชั้นหนึ่ง แต่เป็นชนชั้นสองหรือชนชั้นสามมากกว่า ตอนนี้อยู่ในหน่วยงานฝ่ายสรรหาบุคลากรขององค์กรยักษ์ใหญ่กำลังคุยกับผมซึ่งไม่เคยผ่านเวทีใหญ่และไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ยิ่งใหญ่ใด ๆ เลย ที่ผ่านมาผมได้แต่เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งละอันพันละน้อย และความท้าทายของการเดินทางไปนิวยอร์กในวันจันทร์หน้าก็เป็นสิ่งที่จะทำให้ชีวิตของผมที่มีสถานะเป็นรองมาตลอดดูน่าสนใจมากขึ้น (โชคดีอย่างหนึ่งคือเมื่อเผชิญหน้ากับความท้าทายในอาชีพ ผมจะสู้ ไม่ใช่หนี)

ผมรู้ดีว่ามีโอกาสสูงมากที่ผมจะเพลอทำเรื่องเป็น ๆ ทั้งที่กำลังสัมภาษณ์งานกับนิตยสารซึ่งพูดถึงการวางตัวอย่างมีระดับ! แต่ผมก็มีเพียงคำตอบเดียวให้เขา ซึ่งเป็นคำตอบที่ทุกคนย่อมนึกถึงเมื่อโอกาสสามารถอยู่ตรงหน้า รวากับกำลังท้าทายว่าเรากล้าพอที่จะคว่ำมันไว้เพื่อความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ขึ้นหรือไม่ นั่นก็คือการย้ำให้แน่ใจว่า “นี่คุณไม่ได้ล้อเล่นอยู่ใช่ไหม”

เห็นได้ชัดว่าสุดท้ายผมก็ตอบตกลงที่จะเดินทางไปนิวยอร์ก เพราะหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ ในเช้าวันจันทร์อันสดใสของเดือนพฤษภาคม ผมก็ได้มายืนฟังกำแพงบริเวณประตูเมอร์แซนส์ เกต ที่ฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ของสวนสาธารณะเซ็นทรัลพาร์ก ตรงข้ามวงเวียนโคลัมบัส ซึ่งอยู่ห่างจากออฟฟิศของนิตยสารเอสไควร์ไม่กี่ช่วงตึก เมื่อคืนนี้ผมได้จดคำตอบของคำถามต่าง ๆ ที่คิดว่าจะเจอในการสัมภาษณ์งานลงบนกระดาษ 10 แผ่น และตอนนี้ผมก็กำลังทบทวนคำตอบเหล่านั้น พร้อมกับความรู้สึกว่าตัวเองเหมือนตัวละครในภาพยนตร์แนวโรแมนติคคอมเมดี้ห่วย ๆ

ผมมาถึงก่อนเวลานานทีเดียว โดยสวมรองเท้าคู่ที่ดีที่สุด
ผูกเนกไท แล้วก็...

เดี๋ยวนะ ผมไม่ได้สวมเสื้อสูท

ผมควรสวมมันนี่นา

แล้วทำไมผมถึงไม่สวมมันมาล่ะเนี่ย

SAMPLE